

Josip Korban:

Kralja sta razveselila

Ko se je do sitega najedel, je še enkrat v zahvalo začivkal, potem se je pa dvignil v zračne višave. Naravnost proti Medvedovemu hribu je nameril krila. Nikdar več se ni vrnil v park . . . . .

Z drevja je popadalo orumenelo listje. Goste deževne kaplje so tolkle po njem in posamezne lističe zabijale v zračna peščena pota zapuščenega parka.

Odšli so poslednji gostje.

Visoka okna zdraviliškega doma so zastrta z rumenimi šaluzijami. Vse duri so varno zaprte.

Kakor zakleti grad v pravljici, bo do prvih solčnih pomladanskih dni samevalo veliko belo poslopje . . .

Neke jasne, zelo mrzle zimske noči, ko se je mlečno bela mesečina prelivala po debelo blazinjenih pašnikih in poljih, je Markec zaslišal skovikanje sove.

»Jejhata, to je pa Čivko!« je ves razburjen vzkliknil. Vrgel je na se najpotrebnejšo obleko in planil iz sobe.

>Uuuuu!«

Strahotno otožno in votlo je klicalo v tiho mesečno noč.

>Čivko, Čivko!« je glasno odgovoril Markec.

>Uuuuu!« se je po kratkem molku vnovič oglasila sova. Sedaj že iz večje daljave.

Od žalosti se je Markcu stisnilo srce. Kaj ji je storil žalega, da beži pred njim? Saj sta si bila vendar tako velika prijatelja! Od lastnih ust si je Markec pritrgal meso, da je Čivku mogel zadovoljiti lačni želodec. Sedaj ga pa ni več blizu. Vse je pozabljeno! Raje strada in prezeba v teh sibirsko mrzlih nočeh, kakor pa da bi brezskrbno žive-la v topli brodarjevi koči, nespametna žival.

Hrepenenje je raslo. Boletno je prevzelo vso fantovo dušo.

»Moram ga videti!«

Ze se je poprijel preko reke napete železne vrvi, da bi po njej došel na

omi breg. Toda že po prvih prijemih so ša tako silno zapekle dlani in prsti na ivjastem železju, da ni mogel vzdržati.

»Čof!« je na vse strani brizgnila voda. Do vratu so ga objeli in držali mrzlj valovi, ki jih je pa kaj krepko odri- vaj in se naglo izkobacal iz neprijetne in nezaželjene kopelji.

Prehlad . . . pljučnica . . . smrt . . .

»Višred se povrne?«

Kaj še!

Seveda, da je bil Markec pomehkužen mestni otrok, bi bila ta nezgoda nemara res usodna zanj. Ker pa je bil utrjen kmetski fant — in še telovadec po vrhu — si niti najnedolžnejšega nahoda ni nakopal. Skodelica vročega čaja, ki mu jo je skrbna mati prinesla na posteljo, pa kajpada tudi ni bila na škodo njegove- vemu zdravju . . .

— 14 —

Minila so leta. Marsikaj so izgledala, marsikaj preobrnila in izpremenila . . .

Stari brodnik Tomaž je odšel v »Pod- zemelje« prevažat duše. Ko je »bela žena s koso« prišla ponj, je sedel v zapečku in počasi vlekel dim iz svojega prelju- bega vivčka.

»Ali me poznaš, prijatelj Tomaž?« je vprašala Smrt.

Stari brodnik se je nasmehnil.

»Dostikrat sem ti že zrl v votle oči.

Kako bi te ne poznal!«

»Pa se me nič ne bojiš?«

»Po pravici povedano: prav nič . . .

Veš, človek v mojih letih si želi miru in počitka. Rač pojdem s tabo. Samo toliko še počakaj, da do konca pokadim. Škoda bi bilo tobaka.«

Z nasmeškom in s pipico v ustih je umrl stari Tomaž.

Ako ima človek čisto vest in svoje preskrbjene, se mu ni treba bati smrti.

Stari Tomaž je bil tako srečen, da je imel oboje.

Ničesar slabega mu ni mogla očitati vest. Ves čas svojega dolgega življenja je delal dobro in se ogibal hudega. Naj- večjo skrb, glede bodočnosti njegove ljubljene hčere, mu je v zadnjem letu odvzela srečna usoda. To se je zgodilo tistega nepozabnega dne, ko je spre- mrljal svojega »kebrčka« v cerkev k po- roku, prepričan, da je bodoči zet pošten in plemenit mož, ki bo najlepše ravnal

s hčerjo in po najboljših močeh skrbel za njo.

Kočo na bregu je starec prodal ob- čini, lastnici broda, ki je ravno radi brodarstva imela največje zanimanje za njo in je največ ponudila. Izkupiček in vse prihranke je na dan poroke iz- ročil hčeri, ta pa — invalidu Lovrencu, svojemu možu, ki je tik zdraviliškega parka gradil svoj lasten dom in nujno potreboval denar.

Da . . . invalid Lovrenc je zidal hišo.

Ko je bogati lastnik zdravilišča pri- šel nekoč pogledat na svoje posestvo, ga je njegov ravnatelj opozoril na Lov- renca:

»To je pa tisti mož, ki je Njegove- mu Veličanstvu kralju poslal citre.«

Bivši plemenitaš se je z invalidom spustil v prijazen pogovor, in ko je Lovrenc omenil, da bi s svojimi prihran- ki rad kupil parcelico, na kateri bi si »kadar pridejo boljši časi«, postavil svoj dom, mu je rekel lastnik:

»To željo vam pa rad izpolnim. Kar povejte, koliko potrebujete.«

In tako je Lovrenc za čudovito nizko ceno dobil lep kos pašnika . . . Ko je kmalu po tej imenitni kupčiji pisal na- rodni poslanec iz Beograda: »Vaša prošnja za prodajo tobaka bo ugodno rešena«, je svetoval Tomaž:

»Zdaj pa le brž po zidarje!«

Ko je bila hišica dograjena in vrt urejen in njivica prvič posejana, so na- počili za bivšega brodnika najlepši dne- vi. Delal je, kolikor je sam hotel in si je tudi sam izbiral delo, ki ga je naj- bolj veselilo. Najraje je žagal in cepil drva. Sicer je pa posedal pred novim čebelnjakom, po zimj pa v zapečku.

In tako je torej dekla božja Smrt poiskala dobričino Tomaža v njegovem najprijetnejšem koticu.

Dolgo so iskreno žalovali za njim vsi trije: hči, zet in vnuk . . .

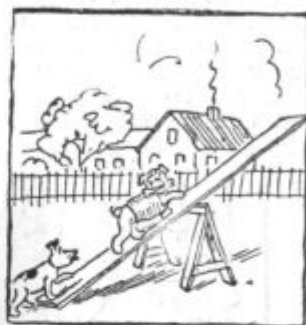
Markec se z vsjo resnostjo pripravlja na svoj poklic. V lepi črni natakarski obleki, s trdim belim ovratnikom in črno kratko kravato, je kaj prikupen mladenič. Na njegovo in zdravnikovo priprošnjo so se tudi Matildi odprle du- ri zdravilišča. Pomaga v kuhinji. Prid- no in čedno deklice imajo vsi radi.

Dalje prihodnjé

Bobek in Lisička — mojstra v skokih

Lisička, Bobek — hola hop — —
 ko da ju je izstrelil top — —
 ju skokov fant uči igraje,
 o bratje, to so hude vaje!

Pa Bobek našel je koščičko
 in z njo pobegne pred Lisičko,
 se na gugalnico požene,
 sicer rešitve ni nobene.

Poglejte, kaj se je zgodilo, —
 na drugo stran se prevrnilo — —
 po zraku vam frči Lisička.
 ko da je lahkokrila ptička . . .

In se je uravnala pravo — —
 zadela fanta je na glavo...
 Boš pomnil, fant, in se solzil
 ker psa skakanja si učil!

Angel Karajličev:

„Dobri ded Gane“

Na kraju gozda, v stari slamnati ko-
libi s svetlimi okenci, sta živela ded Ga-
ne in baba Ganka. Baba Ganka je ga-
rala noč in dan, gospodinjala je v Koči,
predla volno, pretepala z vretenom uma-
zано mačko, pletla nogavice in jih no-
sila v mesto na prodaj, zaslužila tudi
po kakšno drugo paro, kolikor je treba
za kruh, a ded Gane je poležaval kot
beg. Valjal se je po travi v najbolj hlad-
ni senci in mislil, kako je Bog lepo ure-

dil ta svet. Eni naj delajo, drugi pa naj
jedo, kar jim prvi prineso v usta.

Ko je hladni jesenski veter začel stre-
sati orumenelo listje z dreves in ga raz-
sipati po zapuščenem in žalostnem po-
lju, je baba Ganka rekla svojemu dedu:

»Ded Gane, pojdi v hosto, poseci tam
kakšno drevo, da naju preskrbiš z drv-
mi, da bova imela s čim podkurtiti ogenj.
Roke imam vse trde od mraza, še no-
gavice mi ni moči pletti, vsakčas mi
igla pade iz rok. Idi, prosim te!«

Ded Gane je vstal, se počehljaj za
vratom in dejal:

»Mar je za mene tak posel — sekati
drevesa in jih nositi na plečih?!....«

»Poberi se mi hitro!« ga je napodila
starka, — »pet para mi letos nisi pri-
nesel v hišo.«

Leni starec je vzel sekiro, jo vrgel
na rame in se odpravil v gozd po drva.
Dolgo se je klatil po ogolelem gozdu,
se oziral na vse strani, stoil li kje sredi
starega gozda kakšno tanjše drevesce

— ki bi ga lahko posekal in lahko no-
su — in nazaj se je odpravil:

»Ej, ej, ves gozd sem moraj preiskati,
preden sem te našel, se je razveselil
in ustavi pred vatko, tanko jelko s klat-
kimi vejicami, ravno ko sveca.

»Kaj bi rad od mene?« ga je vprašala
jelka.

»Posekal te bom, drvâ nimamo, vi-
diš. — se je nasmejal ded Gane.

Mlado drevesce je zatrepetao. Z ne-
govim vejc so se kot metuljčki usule
nezne rumene iglice.

»Usmili se me ded Gane, nikar me ne
posecal!« je zašepetala jelka. »Glej, kako
mlada sem šel! Nisem se še naslišala
spomladanskega ptičjega žvrgolenja, bi-
stre jutranje rose, ki me je kopala kot
mati, malih pisanih cvetk, ki so našle
zavetje v moji kratki plavi senci. Ce-
mu da me posekaš? Veš li, da še ni-
sem videla sonca? Ko dorastem in se
popnem iznad vrhov starih dreves, svo-
jih sosedov, — stegnem roke proti nje-
mu, vsrkam vso njegovo toplino in svet-
lobo, razgledam ves lepi božji svet na-
okrog in ko nasitim svojo dušo in svo-
je oči, takrat pridi in me poseci.«

»Ej, betica stara — se oglaš izza
hrbta deda Ganeta dren, ki ga je bila
strela razklala na dvoje — »kaj bi se-
kal tega mladčiča, mene ti rajši poderi.
Letos me je svetj Elija udaril po sredi
srca. Od tega nesrečnega dne, ko me je
zadela ognjena strela, sem začel hirati.

Ko pride zima in pritisne mraz — izdih-
nem. Bolje, da si vzameš mene.«

Ded Gane se obrne in pogleda na raz-
klani dren. Bil je ogromen in črn. Pa
zmaje z glavo.

»Nisi ti za mene,« pravi, »Prvič nimam časa, da bi te posekal, ker si debel in trd ko kremen, drugič pa nimam hrbita, da bi te nosil. Moj hrbet ti je nežen. Zmeraj sem ga čuvaj v senci. Ni se navadil nositi težke hlode.

»Usmilj se naše sestrice, in rajši poberi naju,« sta se oglasila dva majhna jurčka, ki sta rasla pod jelko. Zvečer ti baba Ganka skuha sladko gobovo juhico. Zelo sva okusna.«

Ded Gane ju pogleda, pa ni razumel njenega govorjenja, zato ker se v šoli ni učil gobjega jezika.

Vzdigne sekiro in zamahne.

»Joj, mamica!!« zastoče jelka in dih ji zastane. Udarec sekire jo podere na tla.

Ded Gane se skloni, pobere mlado drevesce, ki mu iz stebila privre bela kri, zadene si ga na rame in jo mahne proti domu. A ko gre skozi robidovje, se mu jelkine vejice zapleto med trnje. Starec se razsrdi, zamahne s sekiro in

ji odkreše vse vejčice. V rokah mu ostane še gladka palica, — steblo mlade jelčice. S palico in sekiro na ramenu se odpravi ded Gane proti svoji kolibi.

Na pragu ga čaka baba Ganka.

»Kje imaš drva?« ga vpraša.

»Tu jih imaš,« pravi ded Gane in ji pomoli svojo palico.

Baba Ganka zgrabi palico in se zadere nadenj:

»Kaj, tole palčico si mi prinesel, naj z njo kurim celo zimo? Noč in dan se mučim, da bi imel kaj detj v usta, ti se pa ne potrudiš, da bi vsaj eno mojo željo izpolnil. Sram te bodi!«

Stemni se ji pred očmi. Vzdigne porajkelj in začne iztresati kožuh lenega deda.

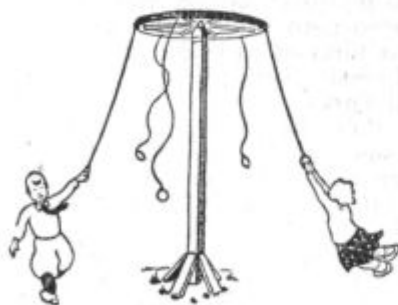
Ded Gane jo udari od hiše in jame bežati čez pusto jesensko polje.

»Oh, saj pravim!« si misli, »težki časi so prišli za dobre ljudi, kakor sem jaz!«

Razvedrilo za počitnice

Napravimo si vrtiljak

Poleti stikajo otroci vsepovsod, kako bi še našli kakšno novo zabavo. Mi si napravimo vrtiljak. Kaj enostavna je ta reč. Visok steber zabijemo v zemljo,

stati mora čvrsto, kakor da je zazidan. Zgoraj mora biti vanj zabit močan okrogel klin. To je os. Da zmanjšamo drgnjenje, pribijemo na les okrog osi širok železen obroč. Nanj položimo primerno kolo, bodi že leseno ali železno, h kole-

su pa privežemo primerno število vrvi različne dolžine — in že je vrtiljak gotov. Vsak izmed nas popade svojo vrv, poskoči naokrog, da pride kolo v pravi tir, potem pritegnemo noge in se veselo vrtimo v beli dan. Enostavna je ta reč in zabavna, res. Toda napraviti jo je treba z največjo previdnostjo. Steber mora biti zares močan, in če treba, ga podpremo od vseh štirih strani. Os mora biti dobro zabita, vrvi močne in dobro privezane. Najbolje bo seveda, če vam pri postavljanju vrtiljaka, kakor ga kaže naša slika, pomaga oče ali stric.

In šotor si postavimo

Kaj bi si delali stroške, ko gre vse tako enostavno in poceni. Ni dvoma, da imate doma kakšen star vrtni solnčnik, pa če tega ne, vsaj kakšno veliko pisano marelo. To lahko porabite za streho in si kaj hitro napravite lep in praktičen šotor na vrtu ali ob vodi. Palico podaljšate v toliko, da lahko stojite pod ostrejšem, če podaljšek zabijete v

zemljo. Stranske »stene« napravite iz platna ali kakršnega koli blaga. Slika vam kaže, kako je platno treba prikrojiti, sešiti in ob dežnik pritrditi. Šotor

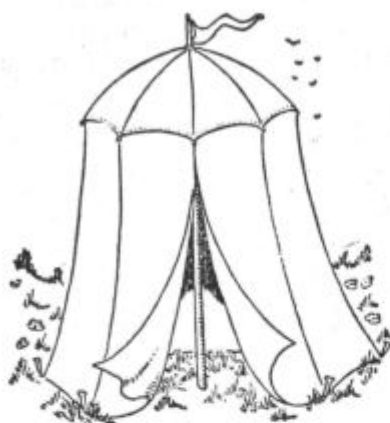

Fig. 6.

Je seveda treba tako pričvrstiti k zemlji, da ga ne prevrne prvi sunek poletnega vetra. Zagotavljam vas, da se boste v takem domačem šotoru in okrog njega imenitno počutili.

VINKO BITENC:

Izlet na Šmarno goro

S prav posebnim veseljem uživajo zlato prostost vsi tisti, ki so se med letom pridno učili in zvesto izpolnjevali svoje dolžnosti. Velike počitnice so zanje bogato plačilo, veselo zadoščenje za trud v šoli.

Ali ste že bili na Šmarni gori, tej priljubljeni izletni točki v bližini Ljubljane?

Poromajmo v duhu na Šmarno goro!

Pot iz Ljubljane na Šmarno goro ni dolga in ne težavna, toda bogata s spominov na preteklost, zavita ponekod v čar pravljic in legend.

Ko smo zapustili mesto, se odpre pred nami ljubljansko polje. Mahnemo jo v severno smer in kmalu smo na meji Gorenjske, v Št. Vidu. V tej fari je pred več desetletji župnikoval značajan narodni župnik Blaž Potočnik, pesnik in skladatelj mnogih pesmi. Go tovo poznate besede in navedene »Zvonikarieve«. Konec se glasi:

Kdor hoče živeti

*in srečo imeti,
naj dela veselo
in moli naj vmes.*

Samo nekaj korakov od Št. Vida in že smo v Vižmarjih. Pri tej vasi se svet zniža. Po strmem klancu pridemo navzdol v ravnino, ki se širi na obeh straneh ceste prav do Save.

V zgodovinskem kraju smo. Na znamenitem »vižmarskem taboru« se je v preteklem stoletju poganjal slovenski narod za svoje pravice. Slavni narodni možje so govorili na tem taboru pred tisočglavimi množicami.

Pripemo skozi vas Brod, tik ob obali Save. Že ime vasi pove, da so nekdanj, ko še ni bilo mostu, prevažali ljudi, živino in tovore na brodu preko reke. Tudi Turki so baje prekoračili Savo na brodeh, ko so plenili po bližnjih vaseh tam okoli. Ali poznate zgodbo o mladi pogumni deklici iz Skaručne, ki je zaprla tolpo Turkov v klet? Priklicala je ljudi, ki so potem obračunali z zaprtimi tički.

Ob vznožju Šmarne gore smo. Dva vrhova, Grmada in Šmarna gora čepita tam kakor bi kdo poveznil dve velikanski skledi.

Pravljica pripoveduje, da je bil nekdanj samo en vrh. Pa so ljudje iz okoliških vasi nekoč silno raztogotili velika Dovježa, ki je rebival ob samotnem obrežju Save. Iz jeze je velikan Dovjež z enim samim skokom planil na vrh gore. Ta se je udrla pod njim in velikan je izginil v goro. Na tistem mestu je nastala usedlina, ki deli Šmarno goro v dva vrhova.

Na Grmadi so ljudje zažigali svarilne kresove, kadar je pretila nevarnost pred Turki.

Vedno više se vzpenjamo na goro. Že smo pri drugem znamenju. Žadaj za znamenjem se pozna v skali okrogla vdolbina. Legenda pravi, da je to odtis Marijinega kolena. Ko je namreč šla Marija v svoje šmarnogorsko svetišče, je pri znamenju počivala in pokleknila na skalo. Pravljica pa ve povedati, da je konj turškega poveljnika usekal v skalo s kopitom, ker se ni mogel premakniti naprej. Še zdaj se pozna odtis podkve.

Dospeli smo na vrh. Na vse strani se nam odpre krasen solnčen svet. Da se še poveča radostno razpoloženje, zavzame zvonovi. Mogočno done, a tako lepo vendar ne, kakor so peli prej-

šnji zvonovi, ki so morali na žalostno pot v — svetovno vojno.

Ko smo se nekoliko okrepčali, obhodimo prostor kroginkrog cerkve in uživamo razgled. Ljubljana s starodavnim gradom, z nebotičnikom, vasi, gričevje, bele ceste, srebrni pas Save, gojenjski snežniki in daljni obronki gorá — vse to se odpira pred našimi očmi.

Doli med boršti, nedaleč od severo-vzhodnega vznožja Šmarne gore štrle na nizkem hribu v zrak razvaline smledniškega gradu. Med tistimi razvalinami menda še dandanes slišijo, takole ob mesečnih nočeh, pritajeno ječanje in vzdihovanje. Pravijo, da se je grajska gospodična nekoč pregreši-

la nad kmeti tlačani s tem, da jih je po nedolžnem dala bičati. Zdaj ne najde miru v grobu in hodi vzdihovat med preperelo zidovje. Šele takrat da bo konec njenega prekletstva, kadar bo v cerkvi na Šmarni gori zazvonilo poldne ob dvanajstih. (V šmarnogorski cerkvi zvonj namreč poldne ob polu dvanajstih.)

Ali je tod okoli še kak kraj, ki bi ne bil ovit s pravljicnim čarom?

Saj je vse stvarstvo prav za prav ena sama velika knjiga, polna čudežnih bajk in pravljic!

Srečen je tisti, ki zna čitati iz nje!

Mi smo prebrali samo en list; do konca pa je ne bo prelistal nihče na svetu.

Jutrovčki pišejo

Strah me je pred groznim košem

Ko pišem pismo Tebi
predragi stric Matic,
je vedno hudo meni,
a ne za prazen nič.

Pred groznim Tvojim košem,
strah me vedno jel
Zato pa — kadar pišem,
naježijo se mi lasje.

O, ko bi zdaj že velik bil!
Zdrobil bi koš v prah.
Jutrovčki! Tedaj bi minil,
naš velik strah!

Kos Vladko, dijak v Mariboru

Moje potovanje na zvezde. Moja pokojna babica mi je pravila, da ob rojstvu vsakega človeka zažari na nebu nova zvezdica. Kadar pa umre, se tudi njegova zvezda utrne v neskončni prostor. Jaz sem si pozelel obiskati mojo zvezdo. Čakal sem torej skrivnostne kresne noči. O mraku sem sedel na klopci pred hišo. Krog mene so letale svetilkačjoče se kresnice. Zazrl sem se v nebo. Izmed oblakov so mi mežikale zvezdice in me vabile v višave. Pozabil sem na vse okoli sebe, in nevedoč kdaj sem se znašel med njimi. Plavajoč po neizmernem prostoru sem iskal mojo zvezdico. Težko jo je bilo dobiti izmed

tolikih. Naposled sem jo ugledal, ko je ravno vstajala iz svoje posteljice, stakne iz mehke bele meglice. Videl sem tudi Tvojo zvezdo — dragi stric Matic. Še malo večja je od moje. Njen blesk mi je skoraj jemal vid. Komaj sem zamogel prečitati Tvoje ime, ki je zapisano z zlatimi črkami nanjo. Veseli se — stric Matic — ker se Ti ne bo še tako kmalu utrnila! — Šetanje med zvezdami me je skoro uspavalo. Tedaj sem se vrnil in v sanjah mi je moja zvezda ljubeznivo vrnila obisk.

Janko Špende, uč. IV. razreda višje narodne šole na Ježici pri Ljubljani.

POMLAD

Veter pihlja in
trava šumi,
se listje premika
iz zatišja beži.

Na drevju tam poje
pa roj naših ptic,
pomlad oznanjuje
z čvrčenjem pesmic.

Ob gozdu pa potok
veselo šumlja,
za ptičico vsako
pijačo on da.

Zdenka Fajdiga, II. m. r. Kamnik

Manica:

Kdo je najmočnejši

Lovrek in Franček prosita strica, naj jima pove kaj zabavnega, na primer kakšno pravljico, uganko ali kar si že boji. Šaljivi striček jima zastavi sledečo uganko:

»Katera žival je najmočnejša?»

»Brezdovomno lev,« modruje Lovrek, »saj je znano, da leva že od nekdaj imenujemo kralja živali.«

»Ne bo pravi,« mu oporeka Franček. »Ne lev, ampak slon! Ta je mnogo večji od leva in sploh je slon najmočnejši med vsemi živalimi!«

»Nobeden ni uganil,« se posmeje striček. »Sicer ni podcenjevati ne leva, ne slona, toda najmočnejša žival je vendar — črv!«

»Kaj, —? Vi se norčujete! Kako neki —« bušneta oba dečka v strica.

»Takole, takole,« se pomuza striček. »Ali sta že čula kdaj, da bi lev in slon žrla črve? Menda še nikoli. Pač pa je obratno res. Kadar na primer pogine tam kje v šumi lev ali slon, je v njegovem truplu — kakor v vsaki poginuli živali — kmalu vse polno črvov. Zato je najmočnejša žival vsekakor črv, ki celo leva in slona snela.«

Dečka se spogledata ... Hočeš, nočeš, morata stricu — šaljivcu pritrčiti.

Rešitev križanke „Ščinkavec“

Vodoravno: 2. da; 3. lev; 4. kit; 5. srce; 6. one.

Navpično: 1. pav; 2. dete; 3. lice; 4. krn; 5. Sokol.

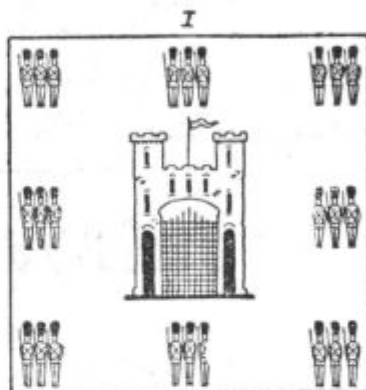
Rešitev novodobne posetnice

Silva Kovačeva.

Zanimivo obleganje trdnjave

Zastavimo vam nalogo, ki vam bo marsikdaj v družbi prišla prav. Rešitev ni najlažja, je pa zelo zabavna. Na mizo postavite kakšen štirioglat predmet, — škatlo od vžigalic, če nimate drugega pri roki. Štiriindvajset kositrnih vojakov je treba razpostaviti tako, kakor

kaže naša slika. Po tri in tri naokrog v osmih skupinah. Če nimate vojakov, položite po tri in tri vžigalice. Ti hrabri vojščaki morajo osvojiti trdnjavo, ki so jo obkrožili. Ker pa jih je premalo, jim je treba poslati pomoč in sicer 8 vojakov (vžigalic), ki jih morate dodeliti tako, da bo tudi po pridelitvi ostalo navzgor in počez — ob vseh straneh — samo po devet vojakov. Poveljnik si je razbijal glavo, dodeljeval vojake sem in tja, nazadnje se mu je pa vendarle posrečila rešitev. Jasno, da bo to uspelo po nekaj poizkusih tudi bistrim glavicam med »Jutrovčki.«

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 8 zlogov: al—čes—i—kar—lec—mr—nje—tka 4 besede pomena: 1. živalice; 2. sinjski vitez; 3. obrtnik; 4. zimski čar — da bodo dale začetne črke od zgoraj navzdol bitje, ki se večno žrtvuje, a končne črke od zgoraj navzdol nekaj, kar je vprav zaradi tega žrtvovanja večno.